

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 210.637 van 24 januari 2011

in de zaak A. 197.847/IX-6956

In zake : Stefan PARENT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Emmanuel Jacubowitz
 kantoor houdend te Brussel
 Tedescolaan 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 1 oktober 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 2 augustus 2010 van de directeur-generaal bestuurlijke politie van de federale politie waarbij aan Stefan Parent de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Geert De Bleekere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 december 2010.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Geert De Bleekere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is als inspecteur van politie tewerkgesteld bij de Federale Politie, Directie Algemene Reserve, cavalerie.

3.2. Op 6 februari 2004 maakt de gerechtelijk directeur (GDA) van het arrondissement Tongeren een verslag op, gericht aan de directeur-generaal van de gerechtelijke politie (DGJ). Uit dit verslag blijkt dat de verzoeker door de onderzoeksrechter in verdenking werd gesteld wegens poging tot afpersing van de vader van een 24-jarige verdwenen vrouw.

3.3. Met een nota van 23 februari 2004 stelt de directeur van de Algemene Reserve (DAR), in zijn hoedanigheid van gewone tuchtoverheid, de verzoeker ervan in kennis dat met toepassing van artikel 56, tweede lid, van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet) de termijn voor kennisgeving van een

inleidend verslag opgeschort wordt tot er een gerechtelijke eindbeslissing genomen is.

Op dezelfde dag vraagt de directeur DAR aan de procureur des Konings of hij een afschrift van het gerechtelijk dossier kan krijgen en of hij op de hoogte kan gehouden worden van de gevolgen verleend aan het gerechtelijk dossier. Op 7 april 2004 antwoordt de advocaat-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen dat het onderzoek nog lopende is en dat de procureur het voorbarig acht om nu reeds een afschrift van het gerechtelijk dossier over te maken. Op 9 december 2004 herhaalt de directeur zijn vraag; vervolgens ook nog op 2 februari 2005, in een brief aan de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen.

Op 1 juli 2005 zendt de procureur-generaal een afschrift van het strafdossier naar de directeur DAR. Er wordt meegedeeld dat de zaak nog hangende is bij de raadkamer, dat de verwijzing naar de correctionele rechtbank gevraagd wordt voor poging tot afpersing met verzwarende omstandigheid en poging tot oplichting en dat er geen bezwaar is om gebruik te maken van het strafdossier in het kader van de tuchtprocedure.

3.4. Na inzage van het strafdossier stelt de directeur DAR op 25 juli 2005 een “ontwerp inleidend verslag” op. In dit verslag wordt voorgesteld de hogere tuchtoverheid te vatten omdat de feiten omwille van hun aard en ernstig karakter mogelijks een zware tuchtstraf kunnen genereren.

De verzoeker ondertekent dit document op 1 augustus 2005 voor kennisneming en ontvangst.

3.5. Met een nota van 16 augustus 2005 beslist de directeur-generaal van de bestuurlijke politie (DGA), in zijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid, om de termijn voor kennisgeving van een eventueel inleidend verslag, met toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet op te schorten tot hij in

kennis gesteld wordt van een gerechtelijke eindbeslissing. De verzoeker ondertekent deze beslissing op 20 september 2005 voor ontvangst.

3.6. Op 24 mei 2006 en 27 oktober 2006 informeert de hogere tuchtoverheid bij de procureur-generaal naar de stand van zaken in de strafrechtelijke procedure. Op 8 november 2006 deelt de procureur des Konings te Hasselt mee dat de verzoeker door de correctionele rechtbank te Hasselt op 20 oktober 2006 schuldig bevonden is aan poging tot afpersing en oplichting en dat hij hiervoor veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden, maar dat de verzoeker beroep aangetekend heeft tegen dit vonnis.

Op 16 augustus 2007 informeert de hogere tuchtoverheid bij de procureur-generaal naar de stand van zaken in de strafrechtelijke procedure. Bij brief van 11 oktober 2007 deelt de procureur-generaal mee dat het vonnis bevestigd werd bij arrest van het hof van beroep van 10 september 2007, maar dat de verzoeker tegen dit arrest een cassatieberoep heeft ingesteld.

Bij brief van 30 juli 2008 informeert de hogere tuchtoverheid bij de procureur-generaal naar de stand van het cassatieberoep. Bij brief van 15 september 2008 deelt de procureur-generaal mee dat het Hof van Cassatie nog geen uitspraak heeft gedaan. Na een nieuwe vraag van 22 april 2009 antwoordt de procureur-generaal op 15 mei 2009 dat het cassatieberoep verworpen werd bij arrest van het Hof van Cassatie van 8 januari 2008.

3.7. Op 26 mei 2009 beslist de directeur DSP van de federale politie om de verzoeker ambtshalve en zonder opzeggingstermijn definitief uit zijn ambt te ontheffen vanaf 1 juni 2009. De verzoeker dient tegen deze beslissing een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in. Omdat de beslissing op 3 augustus 2009 wordt ingetrokken, wordt het beroep bij arrest nr. 196.994 van 15 oktober 2009 verworpen bij gebrek aan voorwerp.

3.8. Op 6 augustus 2009 stelt de directeur-generaal DGA in zijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid een inleidend verslag tegen de verzoeker op.

Voor de omschrijving van de feiten wordt grotendeels de uiteenzetting gevolgd die de correctionele rechtbank in haar vonnis van 20 oktober 2006 heeft gedaan; er wordt voorts verwezen naar de bewezen bevonden misdrijven.

De tuchtrechtelijke inbreuken worden als volgt omschreven:

“Inspecteur Parent is te kort gekomen aan zijn beroepslichten en heeft de waardigheid van het politieambt in het gedrang gebracht door als inspecteur van politie, buiten dienstverband, in het raam van een onrustwekkende verdwijning van een vrouw:

1. Op 29-01-2004 gepoogd te hebben de vader van deze vrouw af te persen, meer in het bijzonder door te pogen afgifte te bekomen van een geldsom ten bedrage van 200.000 EURO en dit met behulp van bedreiging. Deze bestond uit de bedreiging aan het adres van de vader dat hij niemand mocht contacteren, daar dit de kansen om zijn dochter terug te zien zou verkleinen.
2. Meermaals, tussen 21-01-2004 en 03-02-2004, gepoogd te hebben de vader van deze vrouw op te lichten meer in het bijzonder door te pogen de afgifte van een geldsom ten bedrage van 100.000 EURO te bekomen door het aanwenden van listige kunstgrepen om in de goede afloop van de verdwijning van de dochter te doen geloven, daarbij misbruik makend van het vertrouwen van de vader. De listige kunstgrepen zijn de leugenachtige verklaringen die u deed aan de vader om hem te doen geloven dat hij wist waar zijn dochter zich bevond.

Voor deze feiten werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen schuldig verklaard en definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden.”

De hogere tuchtoverheid is van oordeel dat de feiten bewezen zijn en dat ze een tuchtvergrijp uitmaken dat aan de verzoeker toegerekend kan worden. Volgens de tuchtoverheid zijn de feiten bijzonder ernstig. Zij motiveert dit omstandig. Wegens de ernst van de tuchtinbreuk is volgens de tuchtoverheid de afzetting verantwoord, maar zij stelt uiteindelijk het ontslag van ambtswege voor om reden:

“dat (zij) bij de bepaling van de strafmaat rekening wenst te houden met zijn blanco tuchtverleden, het tijdstip van de feiten en zijn dienstuitvoering tot december 2006.”

De verzoeker ondertekent op 8 augustus 2009 het inleidend verslag voor kennisneming en ontvangst.

3.9. Op 8 september 2009 wordt de verzoeker gehoord. Hij vraagt het verhoor aan van een bijkomende getuige. Bij nota van 15 september 2009 verlengt de hogere tuchtoverheid de termijn van vijftien dagen bedoeld in artikel 38sexies van de tuchtwet met de termijn noodzakelijk om deze bijkomende getuige te verhoren. Deze bijkomende getuige wordt op 4 november 2009 verhoord door een daartoe door de hogere tuchtoverheid aangestelde hoofdcommissaris van politie.

Het proces-verbaal van dit verhoor wordt aan de verzoeker overgemaakt en hij doet op 20 november 2009 aanvullende opmerkingen gelden.

3.10. Op 24 november 2009 formuleert de hogere tuchtoverheid, overeenkomstig artikel 38sexies van de tuchtwet, het voorstel om aan de verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

De verzoeker ondertekent deze beslissing op 27 november 2009 voor kennisneming en ontvangst.

3.11. Op 3 december 2009 dient de verzoeker een verzoek tot heroverweging bij de tuchtraad in. Op 28 juli 2010 geeft de tuchtraad zijn advies. Hij is van oordeel dat aan de verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege kan worden opgelegd.

3.12. Op 2 augustus 2010 beslist de hogere tuchtoverheid met de thans bestreden beslissing aan de verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen. Het tuchtvergriep wordt in de bestreden beslissing omschreven zoals in het inleidend verslag.

Inzake het bewijs en de toerekening van de feiten wordt het volgende gesteld:

“Ik houd mij aan de omschrijving hieromtrent gegeven in het voorstel tot zware tuchtstraf zeggende:

Aangezien het arrest van het Hof van beroep kracht van gewijsde heeft bekomen, kan ik niet anders dan deze feiten als bewezen verklaren.

De uitdrukkelijke verklaring door de rechters dat betrokkene schuldig is aan de feiten houdt noodzakelijk en onbetwistbaar in dat de ten laste gelegde feiten hem dienen te worden toegerekend.

Een beroepsprocedure bij het Europees Hof werkt niet opschortend zodat het huidige arrest als definitief dient te worden beschouwd.

Op vraag van de verdediging heb ik wel een bijkomend onderzoek bevolen omtrent uw aanwezigheid op 26-01-2004 te Tienen, dit bij een collega. Uit het verhoor van de heer A.B. blijkt echter dat deze zich niet meer kan herinneren op welk moment juist u die middag aanwezig was bij uw collega (...) te Tienen. Deze verklaring ondergraaft dan ook op geen enkele manier het arrest van het Hof van beroep.

De ten laste gelegde feiten zoals hierboven omschreven staan dan ook vast en zijn bewezen.

Ik verwijs tevens naar het advies van de tuchtraad (...) hieromtrent gegeven.”

Inzake de ernst van het tuchtvergrijp wordt het volgende gesteld:

“De ten laste gelegde feiten zijn een inbreuk op art 470 en 496 van het strafwetboek.

De veroordeling door het Hof van beroep tot een effectieve gevangenisstraf van zes maanden bewijst dat zowel de Rechtbank als het Hof zeer zwaar tillen aan deze feiten. De Correctionele rechtbank, nadien bijgetreden door het Hof, benadrukt de bijzondere laakbaarheid van de feiten en stelt in haar vonnis dat ‘de beklaagde louter uit geldgewin misbruik maakte van het ongeluk van het slachtoffer, wiens dochter reeds spoorloos was, om hieruit munt te slaan. Het feit dat beklaagde van beroep lid van de federale politie is maakt deze feiten des te laakbaarder.’

Ik kan mij enkel aansluiten bij deze benadering. Als politieambtenaar heeft u naar de maatschappij een belangrijke voorbeeldfunctie en wordt er van u verwacht dat u de wetten en reglementen stipt naleeft. Het is immers in alle ernst en objectiviteit niet haalbaar aan burgers gehoorzaamheid te vragen als de eisers gelijktijdig de eigen gehoorzaamheid aan de wet niet respecteren. Door in dit geval zelf de strafwet te overtreden door zeer ernstige strafrechtelijke feiten

te plegen, geeft u uiting van een groot gebrek aan beroepsernst en vooral integriteit.

Bovendien heeft men als politieambtenaar een bijzondere bijstandsplicht naar de slachtoffers van misdrijven. Het is dan ook bijzonder cynisch dat u, zij het buiten de diensturen, het slachtoffer, op het ogenblik dat die geconfronteerd wordt met een onrustwekkende verdwijning van zijn dochter, meermaals en zonder 'Scruples' gaat benaderen met het oog om hem af te persen en op te lichten. Een dergelijke reactie getuigt van een groot gebrek aan beroepsethiek en geeft aan dat u niet langer thuis hoort binnen de politie.

Daarnaast hoeft het geen betoog dat door dergelijke acties het vertrouwen dat de overheid in haar politieambtenaren stelt en het vertrouwen dat de politie naar haar klanten moet uitstralen volledig teloor gaat. De bevolking gaat immers nooit aanvaarden dat een politieman zich overgeeft aan dergelijke feiten. Dit vertrouwen van de bevolking in de politie is echter van cruciaal belang aangezien dit een zekere legitimiteit geeft aan haar optreden.

Gelet op de ernst van de feiten alsook de ruime weerklink die zijn veroordeling in de pers heeft gekregen, was de Minister van Binnenlandse Zaken dan ook van oordeel dat zijn aanwezigheid binnen het korps niet langer verenigbaar was met het belang van de dienst en heeft hij betrokkene vanaf 15-12-2006 voorlopig geschorst bij ordemaatregel. Nu u voor deze feiten definitief veroordeeld bent, zou een eventuele herneming van uw functies binnen de politie bij vele burgers die u kennen en via de pers op de hoogte zijn van uw veroordeling op zijn minst grote verbazing wekken en bij sommigen zelfs ongeloof. Dat dit de geloofwaardigheid van de politie bij de bevolking in het gedrang kan brengen, is evident.

Bovendien zijn deze feiten ingevolge haar publicaties in de pers en haar behandeling in openbare zitting zeer nefast voor het algemeen imago van de politie en verzwakken zij automatisch het gezag aan de politiediensten, wat uiteraard nefast is voor hun goede werking.

Ook intern de politiewereld zal u zowel bij de gerechtelijke als de bestuurlijke overheden als bij de chefs en de collega's nog op weinig begrip kunnen rekenen en zal u nog moeilijk aanvaard worden als politieambtenaar. Ook al stelt u tijdens de hoorzitting dat de meerderheid van uw collega's nog steeds vertrouwen hebben in uw persoon, toont u dit op geen enkele manier aan. Het is immers logisch dat zowel de overheden als de chefs en collega's geen enkel vertrouwen meer kunnen hebben in een medewerker die dergelijke strafrechtelijke feiten heeft gepleegd. Bij een eventuele dienstherneming zouden velen dan ook verwonderd, maar vooral verontwaardigd zijn wanneer zij zouden vaststellen dat een inspecteur die veroordeeld werd voor zeer laakbare feiten, alsnog opnieuw in actieve dienst zou treden.

Gelet op deze argumenten ben ik dan ook van oordeel dat de noodzakelijke vertrouwensband enerzijds met de overheden, chefs en collega's en anderzijds met de bevolking op een onherroepelijke wijze is geschonden.

Rekening houdend met de bijzondere ernst van de feiten wat door het Hof van beroep geconcretiseerd wordt in een veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van zes maanden;

dat deze feiten getuigen van een ernstig gebrek aan beroepsernst en beroepsethiek; dat zij van aard zijn om het imago van de politie en in het bijzonder het vertrouwen van de bevolking in de politie in grote mate aan te tasten;

dat het dan ook belangrijk is om naar deze bevolking een krachtig signaal te geven dat dergelijke personeelsleden niet thuis horen binnen de politie;

dat zij van aard zijn om de noodzakelijke vertrouwensband tussen enerzijds betrokkene en anderzijds de overheden, chefs en collega's onherroepelijk te schenden, ben ik dan ook van oordeel dat deze feiten uitzonderlijk ernstig zijn en van aard zijn om een zeer zware tuchtstraf op te leggen.

Ik verwijs tevens naar het advies van de tuchtraad (zie referentie 1.14) hieromtrent gegeven.”

De bestreden beslissing is verder als volgt gemotiveerd:

“(…)

Overwegende dat deze feiten uitzonderlijk ernstig zijn;

dat zij door hun aard de zo noodzakelijke vertrouwensband met enerzijds de bevolking en anderzijds de overheden, de chefs en collega's onherroepelijk hebben geschaad; dat aan de maatschappij een belangrijk signaal dient te worden gegeven dat dergelijke feiten onmogelijk kunnen worden getolereerd en dat personeelsleden, die dergelijke feiten plegen, niet thuis horen binnen de politie;

dat, gelet op uw huidige voorlopige schorsing bij ordemaatregel, een herneming van uw functies binnen de politie de geloofwaardigheid van de politie bij de bevolking in grote mate zou aantasten;

dat omwille van deze elementen en mijn beschouwingen eerder gegeven de zwaarste tuchtstraf met name de afzetting, zou moeten worden opgelegd;

Overwegende dat ik bij de bepaling van de strafmaat rekening wens te houden met uw blanco tuchtverleden, het tijdstip van de feiten en uw dienstuitvoering tot december 2006;

Gelet op het definitieve advies van de tuchtraad gegeven op 28-07-2010 (zie referentie 1.14) en waarvan de motivatie tot opleggen van de strafmaat wordt gevolgd;

In mijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid en het advies van de tuchtraad bedoeld in punt 5 hierboven bijtredend:

leg ik u voor de weerhouden feiten vervat onder punt 2 hierboven de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op.”

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5. De verzoeker beroept zich op de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van de redelijke termijn, van de rechten van de verdediging en van artikel 56 van de tuchtwet; hij wijst ook op de onbevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing. Hij voert aan:

- (1) dat op grond van artikel 38 van de tuchtwet enkel de hogere tuchtoverheid bevoegd is om zware tuchtstraffen op te leggen, zodat alleen die overheid bevoegd is om een beslissing te nemen over het schorsen van de termijn om kennis te geven van het inleidend verslag, bedoeld in artikel 56 van de tuchtwet; in casu werd die beslissing genomen door de directeur DAR, zijnde de gewone tuchtoverheid; daardoor is de mogelijkheid tot het opleggen van een tuchtstraf verjaard;
- (2) dat het inleidend verslag hem pas op 8 augustus 2009 werd betekend, dit is anderhalf jaar na de gerechtelijke eindbeslissing; de mogelijkheid om een tuchtstraf op te leggen was toen verjaard; de minister van Binnenlandse Zaken mag de nalatigheid van de gerechtelijke overheid om het arrest van het Hof van Cassatie binnen een redelijke termijn aan hem over te maken niet inroepen omdat de Belgische Staat één en ondeelbaar is;

- (3) dat artikel 6 van het EVRM en het beginsel van de redelijke termijn geschonden zijn doordat er bijna zes jaar en zeven maanden verstreken zijn tussen de tuchtfacten en de tuchtsanctie; het is immers niet de schuld van de verzoeker dat de strafprocedure vijf jaar in beslag genomen heeft en dat er nadien nog een extra jaar verloren is gegaan doordat de verwerende partij op 29 mei 2006 een onwettige beslissing genomen heeft om de verzoeker ambtshalve uit zijn ambt te ontsetten; de opschorting van de tuchtprocedure werd pas op 8 augustus 2009 opgeheven door de betekening van het inleidend verslag hoewel de gerechtelijke eindbeslissing dateert van elf maanden voordien; het is niet de datum van kennisname van het arrest van het Hof van Cassatie die telt om de redelijke termijn te bepalen, maar wel de vraag van wanneer de facten dagtekenen;
- (4) dat de rechten van de verdediging werden geschonden doordat de verzoeker niet aanwezig was bij het verhoor van de bijkomende getuige; noch de tuchtraad, noch de bestreden beslissing heeft dit argument beantwoord; de Raad van State heeft in zijn arrest nr. 78.361 van 26 januari 1999, inzake De Schauwer, geoordeeld dat het betrokken personeelslid het getuigenverhoor moet kunnen bijwonen en de getuigen moet kunnen tegenspreken, onder meer door hen vragen te stellen.

6. De verwerende partij beantwoordt de argumentatie van de verzoeker als volgt:

- (1) Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet bepaalt enkel dat, wanneer een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning ingesteld is, de termijn van zes maanden om het inleidend verslag te betekenen slechts begint te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid in kennis gesteld wordt van de gerechtelijke eindbeslissing; nergens wordt bepaald dat de tuchtoverheid deze beslissing dient over te maken aan het betrokken personeelslid. Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet bepaalt ook niet welke tuchtoverheid -de gewone of de hogere- een beslissing moet nemen om de gerechtelijke eindbeslissing af te wachten; in dit geval heeft de gewone tuchtoverheid op het ogenblik dat zij bevoegd was geoordeeld dat het opportuun was de gerechtelijke eindbeslissing af te wachten aangezien zij niet

over voldoende informatie beschikte en vervolgens heeft ook de hogere tuchtoverheid, nadat zij gevat was, eenzelfde beslissing genomen; beide beslissingen werden meegedeeld aan de verzoeker die er nooit enig bezwaar tegen heeft laten gelden.

- (2) Luidens artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet begint de termijn van zes maanden voor de kennisgeving van het inleidend verslag slechts te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid in kennis gesteld wordt van de gerechtelijke eindbeslissing; nergens is bepaald wanneer de gerechtelijke overheid deze kennisgeving moet doen; de tuchtoverheid heeft in dit geval niet passief afgewacht maar zij heeft regelmatig bij het openbaar ministerie geïnformeerd naar de stand van zaken; de tuchtoverheid heeft op 25 mei 2009 kennis gekregen van de gerechtelijke eindbeslissing en zij heeft op 6 augustus 2009 het inleidend verslag aan de verzoeker betekend. De verzoeker heeft trouwens zelf de tuchtoverheid ook niet meegedeeld dat er een gerechtelijke eindbeslissing was hoewel hij dit zeker had kunnen doen naar aanleiding van de verlengingen van zijn voorlopige schorsing bij ordemaatregel; uit zijn houding heeft de verzoeker trouwens voordeel gehaald aangezien hij verder uitbetaald is geworden, ondanks de relevante informatie die hij had en die het mogelijk maakte de tuchtprocedure sneller op te starten; bij de beoordeling van het naleven van de termijn bedoeld in artikel 56 van de tuchtwet moet de houding van het betrokken personeelslid mee in acht genomen worden.
- (3) De verzoeker duidt op geen enkele wijze aan hoe artikel 6 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden, zodat het middel op dit punt niet ontvankelijk is. De redelijke termijn is ook niet overschreden doordat de bestreden beslissing genomen werd zes jaar en zeven maanden na de feiten aangezien de verzoeker mede verantwoordelijk is voor het lang aanslepen van de strafrechtelijke procedure; het is uiteraard het volste recht van de verzoeker om beroep en cassatieberoep aan te tekenen, maar dit heeft mede tot gevolg dat de strafprocedure lang aansleept en het mag niet aan de tuchtoverheid toegerekend worden. Er is overigens geen jaar verloren gegaan door de onwettige beslissing van 26 mei 2009 aangezien deze reeds op 3 augustus 2009 werd ingetrokken; op 6 augustus 2009 is het inleidend verslag aan de

verzoeker betekend, dit is binnen de termijn van zes maand na de kennisname van de gerechtelijke eindbeslissing. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 190.728 van 20 februari 2009, inzake Darville, inderdaad geoordeeld dat de schorsing van de termijn bedoeld in artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet de tuchtoverheid er niet van vrijstelt om binnen een redelijke termijn te oordelen over tuchtvergrijpen omdat de betrokkene niet te lang in onzekerheid mag gelaten worden; dit hangt evenwel af van de vraag of de tuchtoverheid de mogelijkheid had om op grond van een eigen administratief onderzoek tot een beslissing te komen zonder de gerechtelijke eindbeslissing af te wachten; in dit geval ontkende de verzoeker de feiten waarbij enkel burgers betrokken waren, hetgeen een administratief onderzoek zwaar hypothekeert, temeer daar de verzoeker op grond van artikel 25 van de tuchtwet niet tot loyale medewerking was verplicht; de tuchtoverheid had aldus onvoldoende kennis van de feiten en kon deze ook niet aanvullen door een eigen administratief onderzoek; zij heeft bovendien op geregelde tijdstippen bij de gerechtelijke overheid geïnformeerd naar de stand van zaken en uiteindelijk is ook rekening gehouden met de lange tijd die verstreken is tussen de feiten en de bestreden beslissing om aan de verzoeker niet de zwaarste straf van de afzetting, maar het ontslag van ambtswege op te leggen.

- (4) Wat betreft de schending van de rechten van de verdediging is de tuchtoverheid gebonden door het oordeel van de strafrechter omtrent het bewijs van de feiten; hoewel dit niet nodig was is de tuchtoverheid ingegaan op de vraag van de verzoeker om een bijkomende getuige te verhoren; de verzoeker werd ervan in kennis gesteld dat deze persoon gehoord zou worden, maar hij heeft nooit gevraagd om hierbij aanwezig te zijn; het zorgvuldigheidsbeginsel geldt niet enkel voor het bestuur, maar ook voor de bestuurden; bovendien heeft de verzoeker ook de mogelijkheid gehad om een aanvullend verweer in te dienen.

Beoordeling

7. Artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet luiden als volgt:

“De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”

De opschorting van de verjaringstermijn in geval van een opsporingsonderzoek of een strafvervolgning volgt uit de wet zelf zonder dat daarover een beslissing moet genomen worden door de tuchtoverheid. De omstandigheid dat de wet aan het bestuur geen vrijbrief schenkt om passief het vervolg van de strafrechtelijke procedure af te wachten en dat het binnen dat kader aangewezen is dat de tuchtoverheid in alle duidelijkheid haar intenties over het al dan niet inzetten van de tuchtprocedure veruitwendigt, doet geen afbreuk aan het beginsel dat door de wet is ingesteld en voor de werking waarvan geen mededeling vereist is. Of er een mededeling omtrent de opschorting van de procedure gebeurt is en van wie deze mededeling uitgaat heeft dan ook geen invloed op de toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. De verzoeker verliest trouwens uit het oog dat, op het ogenblik dat de directeur DAR hem heeft meegedeeld dat de termijn voor het betekenen van het inleidend verslag opgeschort werd omdat er een strafrechtelijke vervolging ingesteld was tegen de verzoeker, de directeur DAR de bevoegde tuchtoverheid was, aangezien het informatieverslag hem door de hogere tuchtoverheid overgemaakt was “voor onderzoek en de te treffen maatregelen”. Het feit dat de directeur DAR naderhand de hogere tuchtoverheid vat omdat hij van oordeel is dat het tuchtvergriep in aanmerking komt voor een zware tuchtstraf doet geen afbreuk aan het feit dat hij voordien de bevoegde tuchtoverheid was en bijgevolg kon medelen aan de verzoeker dat de termijn overeenkomstig artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet opgeschort was.

Het desbetreffend middelonderdeel is niet ernstig.

8. De verzoeker voert aan dat de minister van Binnenlandse Zaken de nalatigheid van de gerechtelijke overheid om het arrest van het Hof van Cassatie binnen een redelijke termijn aan hem over te maken, niet kan invoeren omdat de Belgische Staat één en ondeelbaar is.

De zogenaamde ondeelbaarheid van de Staat, waar de verzoeker naar verwijst, is een begrip dat de Raad van State niet bekend is.

De procureur-generaal heeft op 15 september 2008 aan de tuchtoverheid medegedeeld dat er nog geen uitspraak was over het cassatieberoep van de verzoeker. Later, op 15 mei 2009, heeft de procureur-generaal de tuchtoverheid ervan verwittigd dat het Hof van Cassatie het cassatieberoep van de verzoeker op 8 januari 2008 verworpen had. Volgens de verzoeker vult die vergissing vanwege de gerechtelijke overheid het tuchtstrafbesluit.

De tuchtoverheid, die op geregelde tijdstippen geïnformeerd heeft naar de stand van het strafdossier, kan niet verantwoordelijk gesteld worden voor de vertraging die de tuchtzaak opgelopen heeft door de inlichtingen die zij van de gerechtelijke overheid verkregen heeft en die zij voor correct mocht aannemen. De nalatigheid van de gerechtelijke overheid om, ondanks de geregelde vraag om inlichtingen vanwege de verwerende partij, de gerechtelijke uitspraak met bekwame spoed aan de tuchtoverheid ter kennis te brengen, te dezen nog versterkt door de vergissing in de mededeling van 15 september 2008, kan op zich niet tot gevolg hebben dat geen tuchtprocedure meer opgestart kon worden. De verzoeker had overigens, door zelf een initiatief te nemen om de tuchtoverheid te verwittigen van de eindbeslissing op strafrechtelijk vlak, de verwerende partij tot handelen kunnen dwingen; in die zin is hij zelf verantwoordelijk voor de vertraging bij het opstarten van zijn tuchtzaak en kan hij aan de verwerende partij geen verwijten richten.

Het desbetreffend middelonderdeel is niet ernstig.

9. In essentie voert de verzoeker in het derde onderdeel van het middel aan dat artikel 6 van het EVRM en het beginsel van de redelijke termijn geschonden zijn doordat er bijna zes jaar en zeven maanden verstreken zijn tussen de feiten en de bestreden beslissing; niet de datum van kennisname van het arrest van het Hof van Cassatie zijn van belang om de redelijke termijn te bepalen, maar wel het tijdstip waarop de feiten gepleegd zijn.

Zo de verzoeker terecht stelt dat het niet zijn schuld is dat de strafprocedure vijf jaar in beslag genomen heeft, dan doet dit niets af aan de vaststelling dat de wet zelf de tuchtvordering in geval van strafvervolging opschort tot aan de betekening van een eindbeslissing in de strafzaak. De wet zelf laat het bestuur dus toe zijn acties uit te stellen.

Waar de verzoeker het grote tijdsverloop tussen de feiten en de tuchtstraf wijt aan de beslissing van 26 mei 2009, stelt de verwerende partij terecht dat deze beslissing op 3 augustus 2009 werd ingetrokken, hetzij iets meer dan twee maanden na de beslissing van 26 mei 2009 en dat reeds op 6 augustus 2009 het inleidend verslag volgde.

Verder verwijst de verzoeker naar het verstrijken van de termijn tussen de gerechtelijke eindbeslissing en de betekening van het inleidend verslag. De verzoeker gaat er daarbij ten onrechte vanuit dat de gerechtelijke eindbeslissing van 8 september 2008 dateert, aangezien de laatste gerechtelijke beslissing -deze van het Hof van Cassatie- van 8 januari 2008 dagtekent; weliswaar zijn er dan nog negentien maanden verstreken vooraleer het inleidend verslag betekend werd, maar die vertraging ligt bij de gerechtelijke overheid en kan, zoals bij het tweede onderdeel van het middel uiteengezet, niet aan de tuchtoverheid toegerekend worden.

Het lijkt geen twijfel dat een termijn van zes jaar en zeven maanden voor het instellen van een tuchtprocedure als lang kan beschouwd worden. Onredelijk lang is het in dit geval evenwel niet wanneer rekening gehouden wordt met de inspanningen die de verwerende partij geleverd heeft om

een correct zicht te krijgen op de situatie van de verzoeker. Zij heeft geregeld gevraagd naar de inzage van het gerechtelijk dossier in een zaak waarin de verzoeker, na eerst de feiten te hebben toegegeven, ze vervolgens steeds is blijven ontkennen.

Het onderdeel van het middel is niet ernstig.

10. In het laatste onderdeel van het middel voert de verzoeker in essentie aan dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn doordat hij niet aanwezig was bij het verhoor van de bijkomende getuige.

Op vraag van de verzoeker, gesteld tijdens zijn verhoor omtrent het inleidend verslag, heeft de hogere tuchtoverheid beslist om een getuige te verhoren. Zij oordeelde aldus dat het verhoor van de betrokken getuige nuttig kon zijn voor de tuchtzaak van de verzoeker en mocht ervan uitgaan dat haar beslissingstermijn werd verlengd voor het inwinnen van de getuigenis. De hogere tuchtoverheid heeft evenwel de aangebrachte getuige niet zelf verhoord, maar zij heeft aan een aangestelde de opdracht gegeven om een verklaring van de getuige te acteren en die verklaring samen met de repliek daarop van de verzoeker bij het dossier gevoegd. Er heeft aldus geen getuigenverhoor in de eigenlijke zin plaatsgevonden -dit wil zeggen: een verhoor waarbij de getuige in aanwezigheid van de betrokken partijen onder eed tegenover de tuchtoverheid een verklaring aflegt, met de mogelijkheid voor de geïnteresseerden om de getuige te bevragen-, maar slechts een verhoor waarvan de neerslag aan de tuchtoverheid bezorgd is. De verzoeker en de tuchtoverheid hebben op dezelfde wijze kennis gekregen van de getuigenverklaring zodat de wapengelijkheid van de partijen niet geschonden werd.

Het middelonderdeel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

11. De verzoeker voert de schending aan van de artikelen 39 en 44 van de bestuurstaalwet, van artikel 20 van de tuchtwet en van de formele motiveringswet; hij vraagt ook de toepassing van artikel 159 van de Grondwet.

Hij ontwikkelt het middel als volgt:

- De directeur DGA, die in zijn tuchtzaak opgetreden is, beschikt niet over het vereiste attest van tweetaligheid. Krachtens artikel 21, § 6, van de bestuurstaalwetten worden de taalexamens afgenomen door SELOR en de directeur-generaal beschikt niet over een door SELOR afgeleverd attest. De tuchtraad heeft inzake dit bezwaar gesteld dat de verzoeker dit niet voor het eerst voor de tuchtraad kon opwerpen, maar heeft niet aangeduid op welke bepaling hij zich baseert voor dit standpunt. De tuchtraad heeft ook verwezen naar artikel XII.VII.28 RPPol luidens welke bepaling de gelijkwaardigheden tussen de niveaus van taalkennis bedoeld in de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken en deze bedoeld in de wet van 30 juli 1938 betreffende het taalgebruik in het leger bepaald worden in de bijlage 14 van het RPPol. Hoewel die bijlage 14 in de gelijkwaardigheid van taalbrevetten afgeleverd door de Militaire School en deze afgeleverd door SELOR voorziet, moet er toch op gewezen worden dat de Raad van State in zijn advies over de artikelen XII.VII.28 en XII.VII.31 RPPol geoordeeld heeft dat deze bepalingen een aangelegenheid betreffen die krachtens artikel 30 van de Grondwet enkel door de wetgever kan worden geregeld. De bijlage 14 dient bijgevolg met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing gelaten te worden. Aangezien de bestreden beslissing inzake dit probleem geen enkele overweging bevat, schendt zij ook de formele motiveringsplicht.
- De bestreden beslissing is niet genomen door de daartoe bevoegde overheid. Op 16 november 2006 heeft HCP H. Bliki, waarnemend directeur-generaal, voorgesteld de verzoeker voorlopig te schorsen, terwijl uit het arrest nr. 198.352 van 30 november 2009, inzake Vandewalle, blijkt dat HCP H. Bliki zich ten

onrechte de bevoegdheid van waarnemend directeur-generaal heeft aangematigd; ook de voorstellen tot verlenging van de voorlopige schorsing werden geformuleerd door daartoe onbevoegde personen in de mate deze uitgingen van HCP J.C. Gunst en HCP F. Rasschaert als waarnemend directeur-generaal. Met toepassing van artikel 159 van de Grondwet dient de bestreden beslissing als onwettig worden beschouwd.

12. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen:
- dat de verzoeker nooit opmerkingen gemaakt heeft over de vereiste talenkennis van de directeur-generaal, zodat de tuchtraad terecht geoordeeld heeft dat dit verweermiddel niet voor het eerst voor hem kon worden opgeworpen, maar dat directeur-generaal Libois in ieder geval over het vereiste brevet beschikt, behaald aan de Koninklijke Militaire School. Bijlage 14 bij het RPPol stelt duidelijk dat het brevet behaald op basis van artikel 3 van de wet van 30 juli 1938 betreffende het gebruik der talen bij het leger, gelijkwaardig is aan de bewijzen voorzien in artikel 21, § 5, van de bestuurstaalwet (het examen dat een voldoende of elementaire kennis van de tweede taal aantoonst). Deel XII van het RPPol werd bekrachtigd bij artikel 131 van de programmawet van 30 december 2001, zodat geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 159 van de Grondwet. De tuchtraad heeft dit argument uitvoerig besproken in zijn advies en de bestreden beslissing schaaft zich volledig achter dit advies zodat niet ingezien kan worden op welk vlak de motiveringsplicht geschonden zou zijn.
 - dat de mogelijke onregelmatigheden begaan bij de voorlopige schorsing van de verzoeker en de verlenging ervan niet relevant zijn vermits een ordemaatregel iets anders is dan een tuchtmaatregel; een ordemaatregel beoogt de goede werking van de dienst, een tuchtmaatregel beoogt te sanctioneren; in de huidige procedure kan de regelmatigheid van de opgelegde ordemaatregelen niet meer betwist worden.

Beoordeling

13. Ten aanzien van de leden van het operationeel korps van de rijkswacht, de overgeplaatste militairen en de militairen van het administratief en

logistiek korps van de rijkswacht op wie het statuut bedoeld in de artikelen 236, eerste lid, en 242, eerste lid, van de wet van toepassing is en die overgaan naar de federale of de lokale politie, worden de gelijkwaardigheden tussen de niveaus van taalkennis bedoeld in de wet van 30 juli 1938 betreffende het gebruik der talen bij het leger en die bedoeld in het koninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken bepaald in bijlage 14.

Deze bepaling is door de wetgever bekrachtigd, met name door artikel 131 van de programmawet van 30 december 2001.

In bijlage 14 bij het RPPol wordt (onder meer) het volgende bepaald:

“GELIJKWAARDIGHEID TUSSEN DE IN DE WET VAN 30 JULI 1938
BETREFFENDE HET GEBRUIK DER TALEN
BIJ HET LEGER BEDOELDE NIVEAUS VAN TAALKENNIS EN DE
IN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 18 JULI 1966
HOUDENDE COÖRDINATIE VAN DE WETTEN OP HET GEBRUIK
VAN DE TALEN
IN BESTUURSZAKEN BEDOELDE NIVEAUS VAN TAALKENNIS”

WET VAN 30 JULI 1938 BETREFFENDE HET GEBRUIK DER TALEN BIJ HET LEGER	KONINKLIJK BESLUIT VAN 18 JULI 1966 HOUDENDE COÖRDINATIE VAN DE WETTEN OP HET GEBRUIK VAN DE TALEN IN BESTUURS- ZAKEN
(...)	(...)
de in artikel 3 bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal	1° de in de artikelen 21, § 5, 38, § 4, en 46, § 5, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal voor het niveau 1

Artikel 3, § 1, van de wet van 30 juli 1938 luidt als volgt:

“Om in de graad van onderluitenant of in een gelijkwaardige graad te kunnen worden aangesteld en om tot deze graad te kunnen worden benoemd, moet de kandidaat-beroepsofficier het examen afleggen over de wezenlijke kennis van de taal van het andere taalstelsel dan dat waartoe hij behoort.

Dit examen heeft tot doel na te gaan of de kandidaat in staat is om bij een eenheid met het ene of het andere taalstelsel te dienen.”

Artikel 21, § 5, van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken luidt als volgt:

“Onverminderd voorgaande bepalingen kan niemand benoemd of bevorderd worden tot een ambt of betrekking, waarvan de titularis omgang heeft met het publiek, indien hij er niet mondeling van laat blijken door een aanvullend examengedeelte of door een bijzonder examen, dat hij aan de aard van de waar te nemen functie aangepaste voldoende of elementaire kennis bezit van de tweede taal.”

De verzoeker betwist niet dat het brevet dat directeur-generaal O. Libois aan de Koninklijke Militaire School behaald heeft niet zou beantwoorden aan de door bijlage 14 RPPol vooropgestelde voorwaarden van gelijkwaardigheid. Hij voert enkel aan dat deze aangelegenheid niet bij besluit maar bij wet moet geregeld worden. Aangezien dit gebeurd is bij artikel 131 van de programmawet van 30 december 2001 is het onderdeel van het middel in die mate niet ernstig.

In de mate de verzoeker ook aanvoert dat de formele motiveringsplicht geschonden is, stelt de Raad van State met de verwerende partij vast dat de tuchtraad in zijn advies uitvoerig op dit argument is ingegaan en dat de tuchtoverheid zich in de bestreden beslissing bij dit advies heeft aangesloten. Weliswaar heeft de tuchtraad het argument dat deze aangelegenheid niet bij besluit maar bij wet moet geregeld worden niet ontmoet, maar dit leidt niet noodzakelijk tot de conclusie dat de formele motiveringsplicht geschonden is, aangezien deel XII RPPol en bijlage 14 bij wet bekrachtigd zijn en de verzoeker geen enkel voordeel kan halen uit een vernietiging louter op grond van het ontbreken van het formeel argument waarom geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 159 van de Grondwet ten aanzien van de bijlage 14 RPPol. Er moet immers vastgesteld worden dat de tuchtoverheid inzake de gelijkwaardigheden inzake taalkennis slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt: wanneer de in bijlage 14 RPPol vooropgestelde voorwaarden vervuld zijn dan is de tuchtoverheid ertoe gehouden

de gelijkwaardigheid te erkennen. Een vernietiging enkel en alleen op grond van het ontbreken van een formeel motief dat betrekking heeft op een gebonden bevoegdheid biedt de verzoeker geen enkel voordeel aangezien de tuchtoverheid in voorkomend geval de bestreden beslissing kan hernemen met vermelding van het ontbrekende formeel motief.

Het onderdeel is in zijn geheel niet ernstig.

14. Luidens artikel 59 van de tuchtwet kan de minister van Binnenlandse Zaken personeelsleden van de federale politie tegen wie een tuchtprocedure loopt bij ordemaatregel voorlopig schorsen wanneer hun aanwezigheid bij de federale politie “onverenigbaar is met het belang van de dienst”. Deze voorlopige schorsingen staan los van de eigenlijke tuchtprocedure en zij vormen geen onderdeel van een complexe administratieve rechtshandeling waarvan de tuchtstraf het eindpunt is. De verzoeker kan zich dus niet met goed gevolg beroepen op eventuele onregelmatigheden in de beslissingen tot voorlopige schorsing en tot verlenging ervan om met toepassing van artikel 159 van de Grondwet tot de onwettigheid van de eindbeslissing in de tuchtprocedure te besluiten.

Het middelonderdeel is niet ernstig.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

15. De verzoeker put een derde middel uit de schending van de materiële motiveringsverplichting en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt dat de verwerende partij zich voor het treffen van de tuchtbeslissing louter en alleen gesteund heeft op het feit dat het hof van beroep hem schuldig bevonden heeft, zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen en bepaalde gegevens van het dossier. Hij wijst er ook op dat de verwerende partij de bestreden beslissing getroffen heeft de dag zelf dat zij kennis

kreeg van het advies van de tuchtraad, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel miskend heeft.

16. De verwerende partij wijst erop dat de feiten door het hof van beroep voor bewezen zijn gehouden, dat het bijkomend horen van een getuige geen enkel resultaat opgeleverd heeft en dat de verzoeker niet aantoont op welk vlak de materiële motiveringsverplichting geschonden zou zijn. Zij voegt daaraan toe dat het van de tuchtoverheid geen grote inspanning vraagt om een tuchtstrafbesluit te treffen wanneer de tuchtraad een gunstig advies gegeven heeft over het voorstel van tuchtstraf.

Beoordeling

17. De verzoeker voert tegelijkertijd de schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel aan. Evenwel kan de vraag naar de schending van het redelijkheidsbeginsel, die zich in het kader van het objectieve contentieux voor de Raad van State stelt in termen van kennelijke onredelijkheid, zich slechts stellen wanneer vast is komen te staan dat de beslissing een deugdelijke grondslag heeft, zowel in rechte als in feite. Beide middelen vergen een afzonderlijk onderzoek.

18. De verzoeker vindt dat de bestreden beslissing geen deugdelijke grondslag heeft doordat de tuchtoverheid geen rekening gehouden heeft met een verklaring van de vader van het slachtoffer en geen rekening gehouden heeft met een aantal door hem aangebrachte ongerijmdheden inzake zijn aanwezigheid op bepaalde plaatsen ten tijde van het tuchtfeit.

Terecht stelt de verwerende partij dat de tuchtoverheid gebonden is door de beoordeling die de strafrechter heeft gemaakt. Aan de vaststelling door de strafrechter dat de feiten bewezen zijn, kan de tuchtoverheid niet tornen. Dit betekent dat de verwerende partij in het arrest van het hof van beroep een deugdelijke grondslag kon vinden om een tuchtprocedure tegen de verzoeker te voeren en de tuchtinbreuken voor bewezen te houden.

De verzoeker maakt voorts niet duidelijk welke onredelijkheid de verwerende partij zou begaan hebben door op grond van de vaststellingen van de strafrechter tegen hem een tuchtprocedure in te spannen.

Er kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden gezien in de omstandigheid dat de tuchtoverheid onmiddellijk na de kennisneming van het advies van de tuchtraad een eindbeslissing formuleert, inzonderheid wanneer, als te dezen, het advies niet noopt tot enige nadere overweging van het voorstel van tuchtstraf.

Het middel is niet ernstig.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

19. De verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringswet en van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. Hij is van oordeel dat de opgelegde straf in kennelijke wanverhouding staat tot de gepleegde feiten, nu hij een blanco strafregister had en een uitstekende staat van dienst, met zes officiële felicitaties en de feiten dagtekenen van meer dan zes jaar en zeven maanden geleden zonder dat hem sindsdien enig strafbaar feit verweten is kunnen worden. Hij voegt daaraan toe dat de verwijzing naar het teloorgaan van het vertrouwen van het publiek geen deugdelijk argument is om hem uit de politie weg te zenden, aangezien hij nog een functie kan bekleden waarin hij geen of slechts weinig contacten heeft met de burger.

20. De verwerende partij antwoordt, wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, dat in de bestreden beslissing uitvoerig over de ernst van de feiten wordt gesproken en dat ook de strafmaat terdege wordt gemotiveerd, zodat de verzoeker goed weet op welke feitelijke en juridische gegevens de bestreden beslissing steunt. Wat de evenredigheid van de opgelegde straf met de gepleegde feiten betreft, stelt zij dat rekening gehouden werd met

verzachtende omstandigheden en dat zij niet de zwaarste straf, de afzetting heeft opgelegd, dat de vraag naar een tewerkstelling in een interne dienst niet terzake is omdat de vertrouwensbreuk zich situeert op het niveau van de politie als organisatie, hetgeen omstandig wordt verantwoord in de bestreden beslissing. Zij wijst voorts ook op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad van State en besluit dat er zeker geen kennelijke wanverhouding kan vastgesteld worden tussen de ernstige feiten en de opgelegde straf.

Beoordeling

21. Het komt de verzoeker toe in zijn middel te verduidelijken op welk vlak hij de bestreden beslissing -die overigens goed gedocumenteerd is- onvoldoende formeel gemotiveerd acht. Het middel bevat die uiteenzetting niet en is bijgevolg, in zijn algemeenheid, niet ontvankelijk.

22. De Raad van State beschikt met betrekking tot het beoordelen van de vraag of de opgelegde straf in redelijke verhouding staat tot de ernst van de gepleegde feiten over een marginale toetsingsbevoegdheid: enkel een kennelijk onaangepaste straf kan door hem vernietigd worden.

De verzoeker is strafrechtelijk veroordeeld voor poging tot afpersing en poging tot oplichting. De tuchtraad heeft daaromtrent gesteld dat de verzoeker “zijn ambt gebruikt heeft om een burger ernstige schade te berokkenen terwijl dit ambt hem ter beschikking is gesteld om de burgers te beschermen en bijstand te verlenen” en dat de gepleegde feiten blijk geven van “een volledige afwezigheid van integriteit. Hij misbruikt gegevens verkregen tijdens zijn ambtsuitoefening om burgers af te persen en op te lichten. Hij doet dat naar aanleiding van een onrustwekkende verdwijning tegenover de ouders van de verdwenen adolescent. Hij maakt misbruik van de ontredde van deze burgers. Zijn gedrag geeft niet alleen blijk van een volledig gebrek aan integriteit, maar ook van een gevaarlijke criminele ingesteldheid.” In de bestreden beslissing, die zich aansluit bij dat advies, wordt dan verwezen naar de onherroepelijke beschadiging van het vertrouwen “met enerzijds de bevolking en anderzijds de overheden, de

chefs en de collega's" en naar de noodzaak om een signaal te geven dat dergelijke feiten niet worden getolereerd en dat de betrokken personen niet thuishoren in een politiekorps. Er wordt aan toegevoegd dat zulks normaliter zou moeten leiden tot de afzetting, maar dat verzachtende omstandigheden tot een mildere tuchtstraf konden leiden. Uit die uiteenzetting blijkt duidelijk waarom de verzoeker uit het korps verwijderd moet worden en waarom precies het ambtshalve ontslag wordt opgelegd. Zij verantwoordt terdege de genomen beslissing en laat toe tot de redelijkheid ervan te besluiten.

23. Ter terechtzitting dringt de raadsman van de verzoeker nog aan op het gegeven dat de feiten van lang geleden dagtekenen en dat de opgelegde tuchtstraf -de verwijdering uit de dienst- daarom kennelijk onredelijk is. Dat standpunt wordt niet bijgevalen: aangenomen dat ook de tuchtoverheid het lange tijdsverloop tussen de feiten en de bestraffing in haar beoordeling moet betrekken, dan blijkt zij dit te dezen ook gedaan te hebben: het was een van de redenen om de verzoeker niet af te zetten, maar hem ambtshalve te ontslaan.

Het middel is niet ernstig.

24. Geen van de aangevoerde middelen zijn ernstig.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 januari 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche